

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 9/04-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. mája 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Bárányia a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť V. G., K., zastúpenej advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, Č., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Čadci v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 568/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd v Čadci v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 568/98 p o r u š i l právo V. G., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu v Čadci v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 568/98 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. V. G. p r i z n á v a primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Čadci povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. V. G. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 16 030 (slovom šesťnásťtisíctridsať slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Čadci povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. M. S., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 21. januára 2004 č. k. I. ÚS 9/04-12 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť V. G., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Čadci (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 568/98.

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka podala 22. apríla 1998 okresnému súdu žalobný návrh na určenie neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nekoná v tejto veci plynule, o čom svedčí celkovo dlhá doba, počas ktorej sa súdny spor vedie. V rámci tejto doby označila aj niekoľko úsekov, v ktorých bol podľa nej súd bezdôvodne nečinný.

Sťažovateľka ďalej poukázala na to, že ohľadom predmetnej veci vyčerpala aj právne prostriedky nápravy tým, že na prieťahy v konaní podala 2. októbra 2002 a 4. februára 2003 sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, konanie však do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo právoplatne skončené. Z dôvodu pretrvávajúceho stavu právnej neistoty, ktorý pociťuje ako psychickú ujmu, požiadala ústavný súd o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo V. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Čadci v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 568/98 bolo porušené.

Okresnému súdu v Čadci prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 568/98 konal bez zbytočných prietáhov.

V. G. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 000 Sk (slovom jednototísíc korún), ktoré je Okresný súd v Čadci povinný jej vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. A. P., listom z 25. februára 2003 sp. zn. Spr. 1/04-ÚS a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 8. marca 2004.

Predsedníčka okresného súdu okrem chronologického prehľadu procesných úkonov uviedla vo vzťahu k danej veci nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) 1. Z hľadiska predmetu konania charakterizujem vec ako náročnú najmä pre zložitosť dokazovania.

2. Súd od začatia konania vykonával procesné úkony priebežne, všetky procesné úkony súviseli s vedením konania predovšetkým v tom smere, aby súd mohol v merite veci rozhodnúť. Je pravda, že po podaní odvolania spis 19. 12. 2000 Krajský súd Žilina vrátil prvostupňovému súdu na vydanie opravného uznesenia, ktoré aj bolo 12. 2. 2001 vydané a uvedené obdobie vzhľadom na priebežnosť úkonov súdu, nemožno považovať za prietáh a nečinnosť súdu. Zrušenie rozsudku prvostupňového súdu odvolacím súdom, doplnenie dokazovania nariadené odvolacím súdom, predsa nemožno pripísať prvostupňovému súdu ako prietáh, zvlášť keď v zrušujúcom uznesení v dôvodoch (č. l. 62) odvolací súd poukazuje na vadu podanej žaloby – vadu v žalobnom petite s povinnosťou odstrániť vady petitu podľa ustanovenia §-u 43 ods. 1, 2 O. s. p. – k čomu zástupca sťažovateľov pristúpil až 12. 7. 2002 (hoci žaloba bola podaná 22. 4. 1998).

3. Výzvy doručované súdom zástupcovi sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku, na predloženie listinných dôkazov aj v zmysle záveru odvolacieho súdu, neúčast'

sťažovateľov na pojednávaniach tak pred okresným súdom ako aj krajským súdom, nemožnosť doručiť zásielky odporcovi v rade I na adresu označenú v žalobnom návrhu, mám za to, že prispeli k predĺženiu súdneho konania.

Z týchto dôvodov považujem sťažnosť za nedôvodnú. Súhlasím, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci“.

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu uviedol:

«(...) nestotožňujem sa s názorom porušovateľa, že v konaní Okresného súdu v Čadci č. k. 12 C 568/98 ide o vec náročnú z dôvodu zložitosti dokazovania. V tomto smere poukazujem i na dôvody uvedené v ústavnej sťažnosti, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 47/96, podľa ktorého právna zložitost' sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prieťahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nedokonalým poznaním obsahu samotnej podstaty veci, odbornou nepripravenosťou na pojednávanie, neodborným využitím jednotlivých pojednávaní a nariad'ovaním dokazovania bez náležitého zistenia procesne významných skutočností pre toto dokazovanie.»

Zároveň oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci, a uplatnil si aj trovy právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby pozostávajúce z prevzatia a prípravy zastúpenia, podania sťažnosti 25. apríla 2003, podania písomného stanoviska z 8. marca 2004 k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu a režijný paušál k všetkým uvedeným úkonom a 19 % DPH, t. j. celkom vo výške 16 024,54 Sk, ktoré žiadal vyplatiť na jeho účet.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci,

t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 113/03).

II.

Z obsahu s'ťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vz'tahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 568/98:

Dňa 22. apríla 1998 podala s'ťažovateľka (v konaní pred okresným súdom navrhovateľka) spolu s P. G., bytom K. (ďalej len „navrhovateľ“) na okresnom súde návrh na začatie konania o určenie neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu proti odporcom 1. P. G., bytom K., 2. H. G., bytom tamtiež a 3. mestu Kysucké Nové Mesto (ďalej len „odporcovia“).

Dňa 7. júla 1998 boli navrhovatelia vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku a na predloženie dôkazov, o ktoré opierajú svoje tvrdenia.

Dňa 15. júla 1998 navrhovatelia zaplatili súdny poplatok.

Dňa 31. júla 1998 okresný súd doručil návrh odporcom a vyzval ich, aby sa k nemu vyjadrili.

Dňa 11. augusta 1998 navrhovatelia doručili okresnému súdu listinné dôkazy.

Dňa 2. septembra 1998 odporca v 3. rade doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu.

Dňa 8. októbra 1998 okresný súd vyzýva obchodnú spoločnosť Kysuca, s. r. o., aby predložila kópiu zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. V 169/96 z 28. novembra 1995 (t. j. zmluvy, neplatnosť ktorej navrhovatelia napádajú v konaní pred okresným súdom).

Dňa 22. januára 1999 súd nariadil pojednávanie na 4. február 1999.

Pojednávanie nariadené na 4. február 1999 bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť odporcov. Právny zástupcovia účastníkov konania prejavili záujem uzatvoriť vo veci mimosúdnu dohodu.

Dňa 23. marca 1999 súd nariadil pojednávanie na 13. apríl 1999 a zároveň zadovažoval súvisiace spisy, najmä vkladový spis spornej zmluvy.

Dňa 9. apríla 1999 obchodná spoločnosť Kysuca, s. r. o., doručila okresnému súdu svoje vyjadrenie a Okresný úrad, Kysucké Nové Mesto, odbor katastrálny, zaslal súdu fotokópiu spisu sp. zn. V 169/96.

Dňa 13. apríla 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 29. apríl 1999 za účelom pripojenia rozvodového spisu odporcov v 1. a 2. rade.

Dňa 29. apríla 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol návrh zamietnutý v celom rozsahu.

Dňa 11. júna 1999 došlo k písomnému vyhotoveniu uvedeného rozsudku.

Dňa 29. júna 1999 proti rozsudku okresného súdu podali navrhovatelia odvolanie.

Dňa 29. júna 1999 okresný súd vyzval navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku z odvolania.

Dňa 9. augusta 1999 navrhovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaplatili súdny poplatok z odvolania.

Dňa 17. augusta 1999 odporkyňa v 2. rade podala vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľov.

Dňa 14. septembra 1999 bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o odvolaní navrhovateľov.

Dňa 19. decembra 2000 bol okresnému súdu vrátený spis bez meritórneho rozhodnutia krajského súdu, pretože bol predložený predčasne. Krajský súd konštatoval, že *„z návrhu na začatie konania (č. l. 1 spisu) je zistené, že ako odporca III/ je označený ako účastník Mesto Kysucké Nové Mesto. S týmto účastníkom okresný súd konal. V písomnom vyhotovení rozsudku zo dňa 29. 4. 1999 (č. l. 30 spisu) v záhlaví – účastník a to odporca III/ Mesto Kysucké Nové Mesto, zast. Mgr. B. S., S. nie je uvedený. Je potrebné preto postupovať podľa ust. § 164 O. s. p., vydať opravné uznesenie, ktoré je potrebné doručiť všetkým účastníkom. Po odstránení uvedeného nedostatku spis predložte krajskému súdu.“*

Dňa 12. februára 2001 okresný súd vydal opravné uznesenie v zmysle uvedeného stanoviska krajského súdu.

Po doručení tohto opravného uznesenia účastníkom konania bol spis 6. júna 2001 opätovne predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní navrhovateľov.

Dňa 7. novembra 2001 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie na krajskom súde, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 23. januára 2002 krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 1495/01 napadnutý rozsudok okresného súdu z 29. apríla 1999 č. k. 12 C 568/98-30 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Dňa 15. mája 2002 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 14. júna 2002 konajúci sudca pokynom kancelárii okresného súdu nariadil, aby bolo uvedené uznesenie krajského súdu doručené účastníkom konania. Dňa 12. júla 2002 právny zástupca navrhovateľov doručil okresnému súdu „*úpravu rozsudového návrhu*“ v zmysle záverov zrušujúceho uznesenia krajského súdu.

Dňa 9. augusta 2002 okresný súd vyzval navrhovateľov na predloženie ďalších exemplárov upraveného návrhu.

Dňa 7. októbra 2002 právny zástupca navrhovateľov predložil súdu ďalšie exempláre upraveného návrhu.

Dňa 21. októbra 2002 okresný súd doručil odporcom upravený návrh s tým, aby sa k nemu vyjadrili.

Dňa 31. októbra 2002 právny zástupca odporcov v 1. a 2. rade zaujal písomné stanovisko k upravenému návrhu.

Dňa 21. januára 2003 okresný súd vyzval navrhovateľov, aby predložili súdu „*dohodu o odovzdaní a prevzatí bytu*“.

Dňa 16. apríla 2003 právny zástupca navrhovateľov oznámil súdu, že nemôže predložiť dohodu o odovzdaní a prevzatí bytu, pretože takouto dohodou navrhovatelia nedisponujú.

Dňa 14. apríla 2003 odporca v 3. rade zaujal písomné stanovisko k upravenému návrhu.

Dňa 4. septembra 2003 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť navrhovateľov a odporcu v 1. rade.

Dňa 29. marca 2004 bolo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom, aby právny zástupca odporcu v 3. rade predložil originály dohôd o odovzdaní a prevzatí bytu, ako aj za účelom vyžiadania správy od obchodnej spoločnosti Kysuca, s. r. o.

Dňa 15. apríla 2004 bola okresnému súdu doručená uvedená správa.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu vedenom pod sp. zn.

12 C 568/98, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka, došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že napadnuté občianskoprávne konanie sa začalo na okresnom súde 22. apríla 1998, teda pred viac než šiestimi rokmi, a nie je k dnešnému dňu skončené na súde prvého stupňa.

Ústavný súd zo skutočností uvádzaných okresným súdom ani z obsahu spisu nezistil takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o takej zložitosti posudzovanej veci (právnej, resp. faktickej), ktorá by mohla negatívne ovplyvniť jej doterajší priebeh, no najmä doterajšiu dĺžku konania.

2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky v napadnutej veci ústavný súd konštatuje, že na jej ťarchu treba pripísať skutočnosť, že sa nezúčastňovala vždy na pojednávaniach (napr. 4. septembra 2003) a jej právny zástupca na výzvy súdu reagoval oneskorene (napr. až po niekoľkých mesiacoch 16. apríla 2003 oznámil súdu, že nemôže predložiť dohodu o odovzdaní a prevzatí bytu, pretože takouto dohodou navrhovateľa nedisponujú).

Na druhej strane však predkladanie upresňujúcich návrhov nekvalifikuje ústavný súd ako skutočnosť, ktorá spôsobila zbytočné prietahy v konaní. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01).

Pri hodnotení podľa uvedeného kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom, hoci ústavný súd neprehliadol, že v určitom štádiu konania aj sťažovateľka prispela krátkodobo k predĺženiu konania.

3. *Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný, resp. nepreukázal vo veci relevantnú procesnú činnosť v období od 19. decembra 2000 do 6. júna 2001 (takmer šesť mesiacov), od 14. apríla 2003 do 4. septembra 2003 (takmer päť mesiacov) a od 4. septembra 2003 do 29. marca 2004 (viac ako šesť mesiacov). Skutočnosť, že krajský súd vrátil 19. decembra 2000 okresnému súdu spis bez meritórneho rozhodnutia o odvolaní, pretože tento bol podľa zistenia krajského súdu predložený predčasne (bez uvedenia právneho zástupcu odporcu v 3. rade v záhlaví odvolaním napadnutého rozhodnutia), treba považovať za nerelevantné konanie okresného súdu a neefektívne plynutie času v dôsledku tohto pochybenia treba pripísať na vrub tohto súdu. Okresný súd teda počas jedného roka a piatich mesiacov vo veci nevykonal žiadne alebo nevykonal efektívne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka vo veci určenia neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priedahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu.*

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priedahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priedahov.

5. *Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.*

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančného zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky považuje za primerané vo výške 20 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zabezpečenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 16 030 Sk z dôvodu trov jej právneho zastúpenia advokátom JUDr. M. S., Č.

Náhrada sa priznala za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti z 29. apríla 2003 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 8. marca 2004). Za dva úkony vykonané v roku 2003 patrí odmena v sume po 4 270 Sk a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 128 Sk a za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2004, patrí odmena v sume 4 534 Sk a režijný paušál 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 13 470 Sk, ku ktorej bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 2 559,30 Sk, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkove zaokrúhlene sumu spolu 16 030 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2004